

Οί πιστότεροι τῶν φίλων φθάσαντες μέχρι Τρεσπιάνῳ περιλύποι ἀπεχαιρέτισαν δι' ὑστάτην φορὰν τὴν ἐπιφανῆ νεκράν, ἥτις, τὴν ἐπομένην πρωΐαν περὶ τὴν ἐνάτην, ἐκάη.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία της.

Ἐκ Ζακύνθου, Ὀκτώβριος, 1889.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΠΤΗΝΟΝ

Τὴν 15 Μαΐου 1658 ἡ ἐν Ζηλανδίᾳ πολίχνη Γούδενδαμ ἦγε ἐθνικὴν ἐορτήν. Αἱ σημαιοπόλιστοι καὶ διὰ πολυτίμων ταπήτων τῆς Φλάνδρας κεκοσμημένοι ὁδοί, ἦσαν μεστὰι εὐθύμου πλήθους ἀστῶν καὶ χωρικῶν διευθυνομένων πρὸς τὸν λιμένα.

Ἡ Γούδενδαμ ἐπανηγύριζε τὴν ἐπιτέλεσιν μακροῦ καὶ ἐνδόξου ἔργου ἀπὸ δύο αἰῶνων ἀρξάμενου, καὶ περαιουμένου τέλος ὑπὸ τὴν ἄοκνον καὶ δραστηρίαν ἐποπτείαν τοῦ ἀξίου δημάρχου της Μυνὶρ Βὰν Κλούτ. Τὸ ἔργον τοῦτο, εἰς δ' ἡ πολίχνη αὕτη ὤφειλε τὴν ὑπαρξίν της, ἦτο τεράστιος καὶ ἰσχυρὸς κυματοθραύστης, περιβάλλων ἐντὸς τοῦ πολυλεύγου αὐτοῦ βραχίονος τὸν λιμένα καὶ τὴν παρακειμένην ἀκτὴν.

Γινώσκετε ἀναμφιβόλως, ὅτι ἡ Ζηλανδία παραθαλάσσιος οὔσα ἐπαρχία τῶν Κάτω Χωρῶν, ἀπαρτίζεται ἐκ πολυαριθμῶν χθαμαλῶν νήσων ἐκτεινομένων μετὰ τοῦ Ἑσκά καὶ τοῦ Μέζ. Αἰνῆσοι αὗται, μόλις ἀνακύπτουσαι τῆς θαλάσσης, ἐγένοντο ἰδιοκτησία τοῦ ἀνθρώπου διὰ μακροῦ καὶ ἐπιπόνου ἀγῶνος κατὰ τῶν κυμάτων. Ἐδέησε νὰ περιβάλῃ τὴν ἀκτὴν δι' ἰσχυρῶν προχωμάτων, ὅπως ἀνθίστανται κατὰ τῶν φοβερῶν ἐφόδων τοῦ Ποσειδωνείου πυροβολικοῦ.

Ἡ Γούδενδαμ κειμένη εἰς τὰ ἀκρότατα τῆς μεσημβρινωτάτης τῶν Ζηλανδικῶν νήσων Βαρχέρων ἦτο ἐπὶ πολὺ ἀθλία κώμη ἀλιέων. Ἄλλ' οἱ γενναῖοι αὐτῆς κάτοικοι, ἐπεχείρησαν, ὡς οἱ γείτονες αὐτῶν, τὴν ἀνέγερσιν κολοσσαίου προχώματος προφυλάττοντος τὸν Λιμένα καὶ ἤπασαν αὐτῶν τὴν πόλιν. Κατὰ πρῶτον περιωρίσθησαν εἰς τὰ μᾶλλον ἐπαπειλούμενα σημεῖα, ἅτινα μικρὸν κατὰ μικρὸν συνηνώθησαν εἰς ἓν τεράστιον πρόχωμα, ἐκάστης γενεᾶς ἐξακολουθοῦσης τὸ ἀρξάμενον ἤδη ἔργον. Ἡ πόλις, προφυλαττομένη ὑπὸ τοῦ κυματοθραύστου τούτου ἠϋξησε καὶ αἱ τέως ψαμμώδεις γαῖαι μετεβλήθησαν εἰς χλοηφόρους ἀγρούς καὶ θαλλερούς κήπους.

Ἡ ἐπιτέλεσις ὅμως τοῦ πατριωτικοῦ τούτου μνημείου ὤφειλετο εἰς τὸν ἀπὸ εἰκοσαετίας ἀφιερωθέντα εἰς αὐτὸ ψυχῇ καὶ σώματι ἀκάματον δήμαρχον Μυνὶρ Βὰν Κλούτ. Ἐκ δικαίας ὅθεν ὑπερφηφάνειας ἔπαλλεν ἡ καρδία του, ὅτε, τὴν ἡμέραν ἐκείνην μεταβαίνων εἰς τὸν Λιμένα μετὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐπευφημεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιῶντος καὶ εὐγνωμονοῦντος πλήθους.

Ὁ δήμαρχος τὴν ἐσπέραν τῆς ἐορτῆς προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον, τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν συνδημοτῶν του καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους γειτονικῶν τινῶν πόλεων.

Ἡ ὥρα τῶν προπόσεων ἔφθασε· ἐγερθεὶς πρῶτος ὁ Μυνὶρ Βὰν Κλούτ ἤρξατο λέγων διὰ φωνῆς συγκεκινημένης:

«Ἀγαπητοὶ συνδημόται καὶ φίλοι! Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε καὶ θὰ μείνῃ ἡ ἐνδοξοτέρα τῆς ἱστορίας τῆς εὐγενοῦς ἡμῶν πόλεως. Ἐὰν ἐδόθη ἡμῖν ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας νὰ ἴδωμεν εὐτυχῶς συντελούμενον ἔργον τοσαύτης σπουδαιότητος καὶ ὠφελείας καὶ θέτον τὴν Γούδενδαμ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῶν Βαταυικῶν πόλεων, ὀφείλομεν νὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ δόξα τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔργου ἀνήκει εἰς τοὺς ἡμετέρους προγόνους, πτωχοὺς καὶ ἀφανεῖς ἀλιεῖς, ὧν οἱ ἀγῶνες ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξαν τὸ ἀντικείμενον εἰρωνικοῦ οἴκτου κραταιωτέρων γειτόνων. Διὰ τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν πάντων ἡμῶν, κύριοι, δύναμαι νὰ καυχήθῃ ἄνευ ψευδοῦς ὑπερφηφάνειας ὅτι ἡ Γούδενδαμ διαλάμπει καὶ πρωτεύει νῦν μετὰ τῶν Ζηλανδικῶν πόλεων. Ῥίψατε νοερῶς τὰ βλέμματά σας ἐπὶ τοῦ ἔργου ἡμῶν καὶ ἐπὶ τοῦ λιμένος μας, ἐν ᾧ συνωθοῦνται πλοῖα πασῶν τῶν ἐθνικοτήτων καὶ ἐφ' ἀπάσης ἐν γένει τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ πλουσίας Γούδενδαμ· ὅποια πόλις τῆς Ζηλανδίας ἤθελε τολμήσῃ ν' ἀντιπαραβληθῇ πρὸς ταύτην; Δείξατέ μοι ἐν ἀπάσῃ τῇ ὑψηλῇ πόλιν ὠραιωτέραν; Ἐπιτρέψατέ μοι, ὅθεν, κύριοι, νὰ προπίω ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς Γούδενδαμ, τοῦ μαργαρίτου ἀπάσης τῆς Ζηλανδίας».

Τὰς τελευταίας λέξεις ἐπεκάλυψαν παταγώδη χειροκροτήματα συναναμειγνύμενα μετὰ τῶν ἀνευφημιῶν: Ζήτω ἡ Γούδενδαμ! Ζήτω ὁ Μυνὶρ Βὰν Κλούτ!

Ἀλλὰ εἰς καὶ μόνος ἔμενε ξένος καὶ ἀπαθής πρὸς τὴν γεινικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς ἔμενεν ἀκίνητος καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας Ὁ Μυνὶρ Βὰν Κλούτ τὸν παρετήρησεν, τῷ ἔτεινε τὸ ποτήριόν του ἀλλὰ καὶ πάλιν διέμεινεν ἀκίνητος. Ὁ εἰς οὗτος ἦτο ὁ δήμαρχος τῆς γειτονικῆς Ζηλανδικῆς πόλεως Ζααμβέργης Μυνὶρ Οὐτφράζ, οὗτινος τὸ πρόσωπον ὅτε μὲν ἐγένετο ἐρυθρόν, ὅτε δὲ πορφυρόχρουν, ὅτε δὲ ἰόχρουν.

Οἱ παριστάμενοι προσέβλεπον ἀλλήλους ἐκπληκτοί.

Ὁ Οὐτφράζ ἠγέρθη.

«Κύριοι, εἶπε, διὰ φωνῆς ὀργίλου καὶ εἰρωνος. Μετὰ τὴν ἀληθῶς θαυμασίαν τοῦ ἀξιοτίμου συναδέλφου μου πρόποσιν, εἶμαι καὶ ἐγὼ πρόθυμος νὰ προπίω μεθ' ὑμῶν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς Γούδενδαμ ἐκτιμῶν τὰς προσπαθείας σας τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἀπέβησαν καὶ ἀγονώτεραι. Ἡ φύσις διήνειμε λίαν φειδωλῶς τὰ δῶρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀγόνου ταύτης νήσου ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, καὶ ἀληθῶς εἰσθε ἀξιεπαινοὶ διὰ τὰς προσπαθείας, αἱ ἀπὸ τῶν αἰῶνων καταβάλλετε. Ὁ Μυνὶρ Βὰν Κλούτ ἀπεκάλεσε τὴν πόλιν ὑμῶν μαργαρίτην τῆς Ζηλανδίας, ἀλλὰ τότε, κύριοι, πῶς ἤθελον χαρακτηρίσῃ τὴν Ζααμβέργην, τὴν εὐγενῆ πόλιν, ἥς ἄρχω; Τίς ἤθελε τολ-

μήση, εἰμὴ ἦτο παράφρων, νὰ συγκρίνῃ ταύτην πρὸς τὴν πενιχρὰν ὕμῶν κώμην;»

Προφανῶς ὁ ἀγορεύων ὑπερέβη τὰ ἐσχημένα.

— Πενιχρὰ κώμη! ἐβρυχήθη μᾶλλον ἢ ἀνέκραξεν ὁ Μυνὶρ Βὰν Κλούτ. Καὶ τολμᾶτε νὰ ἀναφέρετε καὶ τὸν βρωμότοπον σας;

— Βρωμότοπος! ἀνεφώνησεν παράφορος ὁ Οὐτφράζ, σοῦ τσακίῳ τὸ ποτῆρι σὺ κεφάλι! βρωμότοπος ἡ Ζακαμβέργη! ὁ μαργαρίτης ἡ Γούδενδαμ εἶνε βρωμότοπος.

Τὰς λέξεις τοῦ Οὐτφράζ κατεκαλύψαν αἱ κραυγαὶ τῶν ἐξαναστάντων κατοίκων τῆς Γούδενδαμ καὶ θὰ διεδέχοντο τὰ γρονθοκοπήματα, ἂν μὴ πρσλαμβάνων οὗτος, ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης.

Ματαιότης τῶν ἐγκοσμίων! Ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ ἀρξαμένη διὰ γελώτων καὶ εὐθυμίας κατέληξεν εἰς ὕβριν, ἥτις ἐφαίνετο εἰς τὸν ἀγαθὸν δῆμαρχον ὡς ἡ ἐσχάτη τῶν ἀτιμώσεων.

Ὁ Μυνὶρ Βὰν Κλούτ ἔμεινεν ἄϋπνος καθ' ὅλην τὴν νύκτα μυρίας ἐκδικήσεις διαλογιζόμενος. Μετὰ μακρὰν σκέψιν ἀπεφάσισε νὰ προκαλέσῃ εἰς μονομαχίαν τὸν ὑβριστὴν τῆς πατρίδος του.

Ὁ ἀνεψιὸς του Μυνὶρ Βὰν Βὸς βλέπων τὸν θεῖόν του ὠχρὸν καὶ καταβεβλημένον τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἔχετε θεῖε μου; τί τρέχει;

— Ἀπεφάσισα νὰ ἀποπλύνω διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐτφράζ τὴν ὕβριν, ἣν ἔλαβον χθὲς καὶ ἧς ὑπῆρξες καὶ σὺ μάρτυς.

— Νομίζω, ἀπήντησεν ἡπίως ὁ ἀνεψιός, ὅτι δίδετε μεγαλειτέραν τοῦ δέοντος σημασίαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ γηραιοῦ ἡμῶν φίλου καὶ γείτονος. Γνωρίζετε ὅτι ἐξαπτεται εὐκόλως, χθὲς δὲ ἐξήφθη πολὺ περισσότερο ἔνεκεν τοῦ Ἰτπανικοῦ σας οἴνου. Πιστεύσατε ὅτι πρῶτος ἐκεῖνος θὰ λυπηθῇ διὰ τὴν παράλειψιν τῆς ἀπαιτουμένης ἀβροφροσύνης καὶ θὰ σᾶς ζητήσῃ συγγνώμην.

— Τίποτε δὲν ἀκούω· τότε μόνον θὰ τὸν συγχωρήσω ὅταν ζητήσῃ συγγνώμην ἐνώπιον πάντων ἐκείνων ὅσοι χθὲς ἦσαν εἰς τὸ γεῦμα.

— Πολλὰ ζητεῖτε, θεῖε μου. Ὁ Οὐτφράζ εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν πόλιν του καὶ πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσετε διὰ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτὴν ἀγάπην.

— Νὰ τὸν συγχωρήσω! ἀνέκραξε ζωντῶς ὁ δῆμαρχος, ὃν ἡ ὀργὴ ἐκυρίευσεν ἐκ νέου. Βλέπω ὅτι σὺ θέλεις νὰ τὸν δικαιολογήσῃς....

— Διόλου, θεῖε μου.

— Ἐπὶ τέλους, δὲν ἐννοῶ τίποτε ἢ θὰ τὸν φονεύσω ἢ θὰ μὲ φονεύσῃ.

— Ἀλλὰ ἀνάγκη, παρετήρησεν ὁ νέος, νὰ γνωρίζετε καὶ ξιφασκίαν.

— Ὅλιγον μὲ μέλλει· ὁ βραχίων μου εἶνε ἀρκετὰ ἰσχυρὸς καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ὁ Μυνὶρ Βὰν Βὸς ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ τινὰς στιγμάς, πιθανῶς ὅπως ἀνέυρη τρόπον ἵνα παρεμποδίσῃ τὸν ἀγαθὸν

μὲν ἀλλὰ λίαν εὐερέθιστον δῆμαρχον τῆς Γούδενδαμ ἀπὸ τοῦ ἄφρονος κινήματός του.

— Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀποφασίσατέ τι, εἶπε τέλος, δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπιδοκιμάσω τὴν ἀπόφασίν σας, ἐπιτρέπατέ μοι ὅμως νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλὴν. Γνωρίζετε καλῶς ὡς ἐγὼ τὸν ἀπὸ στρατον λοχαγὸν Μωβέν, ὅστις ἀφ' οὗ ὑπηρέτησε ἐπὶ τόσα ἔτη ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'. ἦλθε καὶ κατόικισε ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν μας. Ἔχει μεγάλην πείραν τῶν ὑποθέσεων τούτων, διότι ἡ μονομαχία ἄλλοτε ἐν Γαλλίᾳ, ἦτο ἐν χρήσει, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ σᾶς δώσῃ ὠφελίμους συμβουλὰς.

— Δὲν θέλω συμβουλὰς.

— Τὸ ἐννοῶ, ὑπέλαβεν ὁ νέος, ἀλλ' ἂν ὄχι συμβουλὰς, θὰ σᾶς μάθῃ ὅμως εἰς ὀλίγα μαθήματα νὰ χειρίζεσθε τὸ ξίφος ὅπως κατορθώσητε ν' ἀντιμετωπίσητε τὸν ἐχθρόν σας.

— Τότε, μάλιστα, ἂς ἔλθῃ, ἀλλὰ ἀμέσως διότι ἐννοῶ νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ταχέως.

Ὁ Μυνὶρ Βὰν Βὸς ἀνεχώρησε καὶ ὁ δῆμαρχος, ἀφ' οὗ ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν διέτρεξε καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις τὸ δωματίον του, ὡς θηρίον ἐν κλωβῷ, ἀπαυδήσας ἐκαθέστη ἐπὶ ἀνακλιντροῦ καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων τὴν ἀγίαν Γραφήν. Ἀνεγίνωσκεν ἔτι, ὅτε ἤκουσε βήματα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ παρετήρησε τὸν Βὰν Βὸς ἀκολουθούμενον ὑπ' ἀνδρὸς ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ, φέροντος στολὴν σωματοφύλακος.

— Θεῖε μου, εἶπεν ὁ νέος, σᾶς παρουσιάζω τὸν λοχαγὸν Μωβέν.

— Δοῦλος σας, κ. Δῆμαρχε, προσέθηκεν ὁ γέρον στρατιωτικός.

Ὁ Μυνὶρ Βὰν Κλούτ ἐξηκολούθει μεγαλοπρεπῶς καθήμενος καὶ ἐξετάζων διὰ τοῦ βλέμματος τὸν στρατιωτικόν. Εὐχάριστῆναι ἐκ τῆς ἐξετάσεως, ἀφήρησε τὰ ἐπὶ τῆς ῥινός του δίοπτρα, ἠγέρθη καὶ τείνων φιλίως τὴν χεῖρα πρὸς τὸν λοχαγὸν τῷ εἶπε:

— Πιστεύω ὅτι γνωρίζετε τὴν ὑπόθεσιν.

— Ὁ κ. ἀνεψιός σας μ' ἐπληροφόρησεν ἤδη.

— Ἐκαμε πολὺ καλὰ, διὰ ν' ἀρχίσωμεν ἀμέσως τὸ πρῶτον μάθημα καὶ ὅταν σᾶς λέγω ἀμέσως ἐννοῶ μετὰ τὸ πρόγευμα, διότι πιστεύω ὅτι θὰ μείνετε νὰ προγευματίσωμεν.

Κατὰ τὸ πρόγευμα ἡ συνομιλία περιστράφη ἐπὶ τῆς μονομαχίας καὶ τῶν κυριωτέρων θεωριῶν τῆς ξιφασκίας. Ὁ λοχαγὸς ἀπεπειράτο ν' ἀποδείξῃ τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχουσιν οἱ ἄπειροι μονομάχοι, ἀλλ' ὁ δῆμαρχος οὐδὲ συνοφρυώθῃ κἂν πρὸ τῶν ἐκπληκτικῶν ἀφηγήσεών του.

Ἡ ζωὴ του ἦτο μὴδὲν προχειμένου περὶ τῆς προσβληθείσης τιμῆς τῆς Γούδενδαμ!

Ὁ στρατιωτικός, ὅστις προφανῶς ἐπεδίωκε μέσον συμφιλίσεως μετήλλαξε τακτικὴν. Ἠρξατο ἐξυμνῶν τὴν Γούδενδαμ καὶ τὰ θελκτικὰ αὐτῆς περίχωρα, χάριν τῶν ὁποίων ἐγκατέλιπε τὰς γραφικὰς τῆς ὠραίας του Γαλλίας κοιλάδας. Ἐν τούτοις, συνετέρανε, μετὰ πόθου ἀναλογίζομαι, ὡς τὸ κυανοῦν πτηνόν, τὴν φιλτατὴν μου πατρίδα.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ κυανοῦν πτηνόν! ἠρώτησεν ὁ δῆμαρχος προσβληθεὶς ὀλίγον διότι ὁ στρατιωτικὸς ἐξέφρασε τὸν πρὸς τὴν Γαλλίαν πόθον του.

— Εἶνε ἀρχαία παράδοσις, ἣν ἤκουσα νὰ διηγῶνται κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, ἀπεκρίνατο ὁ λοχαγός. Ἡμέραν τινὰ κυνηγοὶ ἔφερον εἰς τὸν βασιλέα μιᾶς τῶν ὠραιωτέρων χωρῶν τῆς Ἀσίας, πτηνόν, ὃπερ συνέλαβον ἐν γειτονικῷ δάσει καὶ οὐτινος τὰ πτερά ἦσαν κυανὰ. Ὁ βασιλεὺς ἀγαπήσας τὸ σπανιον τοῦτο πτηνόν διέταξε καὶ κατεσκευάσαν μεγάλην δικτυωτὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας του διήρχετο. Ἡ οἰκία αὕτη κατεσκευάσθη ἐκ λεπτῶν χρυσῶν βελώνων κεκοσμημένων διὰ πολυτίμων λίθων καὶ ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ θελκτικῷ καὶ ἐξαισίου δάσους. Τὸ πτηνόν ὅμως ἀείποτε ἔμενε τεθλιμμένον, καί, ὁ βασιλεὺς παρατηρήσας τοῦτο τὸ ἠρώτησεν ἡμέραν τινὰ. « — Διὰ τί ἀναστενάξεις; θὰ λυπῇσαι, θεθαίως, διότι εἶσαι αἰχμάλωτον. Ἐπιθυμεῖς νὰ πλανᾷσαι μετ' ἐμοῦ ἐλεύθερον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠραίων τούτων κήπων; — ἐπεθύμησα τὴν πατρίδα μου! ἀπήντησε στεναχθὼν τὸ πτηνόν — Εἶνε λοιπὸν τόσον ὠραία ἡ πατρίς σου, ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, ὥστε νὰ μὴν δύνανται τὰ τόσα πλούτη διὰ τῶν ὁποίων σὲ περιβάλλω, νὰ κάμουν νὰ τὴν λησμονήσης;

Οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτήν, ἀπήντησε τὸ πτηνόν. — Τότε ἀφ' οὗ ἡ πατρίς σου εἶναι ὠραιότερα ἐπιθυμῶ νὰ με ὁδηγήσης νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πτηνοῦ Διῆλθον ἀγχινηφῇ ὄρῃ, ὣν αἱ κλιτύες ἐκαλύπτοντο ὑπὸ θαυμασίων δασῶν.

— Αὕτη εἶνε ἡ πατρίς σου; ἠρώτησε θελχθεὶς ὁ βασιλεὺς — Ὅχι, εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα, ἀπήντησε τὸ πτηνόν. Καὶ ἐξηκολούθησαν πορευόμενοι. Διῆλθον φρικαλέαν ἔρημον, ἐκτεθειμένην ὑπὸ τὰς φλογεράς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὴν πνοὴν καυστικοῦ ἀνέμου, ἐκτεινομένην μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς διέκρινε μετὰ τῆς ἄμμου γιγαντιώδη μέλανα βράχον, ἀπαίσιον τὴν θέαν, περὶ ὃν ἵπταντο ἀπειροπληθῆ κυανὰ πτηνά. Τὸ πτηνόν τότε περυγίσαν ἐστράφη εὐθυμον πρὸς τὸν βασιλέα αἰδοῦν ἡ πατρίς μου» ἀνέκραξε καὶ ἀπέπτη πρὸς τὸν βράχον.

— Ὁ μῦθος δηλοῖ, κ. Λοχαγέ, ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ὁ δῆμαρχος, ὅτι ὡς τὸ κυανοῦν πτηνόν εἶμαι τρελλὸς καὶ ἐπὶ πλέον ξεμωραμένος.

— Κύριε δῆμαρχε, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, δὲν ἐννοῶ.

— Ἄν δὲν ἐννοεῖτε σεῖς, ἐννοῶ ἐγώ, εἶμαι ξεμωραμένος, τὸ ἐπαναλαμβάνω Ἀφ' ἧς δέ, χάρις εἰς ὑμᾶς ἐβεβαιώθην περὶ τούτου, δὲν σκοπεύω νὰ μονομαχήσω πλέον μετὰ τοῦ παλαίου μου φίλου Οὐτοράζ, ἐπίσης ὡς ἐγὼ ξεμωραμένον. Συγχωρῶ τὴν ὀργήν του, διότι ἐὰν μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν ὑπάρχητις συγγνωστή, καὶ ἐτι πλέον, ἂν ὑπάρχητις δι' ἣν πᾶσα γενναϊόφρων καρδιά πρέπει νὰ ὑπερηφανεύητε, εἶνε ἡ ὑπερβάλλουσα πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

N. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ο ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΥΠΟ

ΦΟΙΒΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος.).

στων ἄλλ' ἐπὶ μάλλον κενῶν καταστημάτων καὶ καπηλείων λειψάνων τοῦ ἐκεῖ ἀκμασάντος ἐμπορίου.

Ὑδραῖοι τινες, ἄνδρες ὕψηλοι καὶ μελαγχροεσ φέροντες πλουσίως καὶ μεγαλοπρεπῶς τὸ ἀσιατικὸν ἔνδυμα, καὶ τινες Ὑδραῖαι λεπτῆς μάλλον μορφῆς φέρουσαι τὴν αὐτὴν ὡς αἱ Σπετσιώτιδες περιβολὴν ἐπεβιάσθησαν εἰς τὸ πλοῖον, ὃπερ μετέπειτα ἠκολούθησε τὸν πλοῦν μακρυνόμενον τῆς ἰστορικῆς νήσου. Τὸ θέαμα εἶνε λίαν περιέργον· ἡ πόλις ἐκτισμένη ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῶν βάθρων μικροῦ βουνοῦ, αἴφνης ἀπόλλυται πρὸ τῆς ἐμφανίσεως μεγάλου λόφου ἐπιπροσθούντος αὐτῇ· τὸ πλοῖον παραπλέει, μετ' ὀλίγον ὁ ξηρὸς λόφος φαίνεται στρέφων περὶ ἑαυτόν, σχεδὸν ἀφανίζεται, καὶ ἡ λευκὴ πόλις ἐκ νέου καθοράται πρὸς ἑκπληξίν τῶν θεωμένων ἔτι τοὺς γυμνοὺς βράχους τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς.

Ἐντεῦθεν ἡ θαλάσσα ἤρξατο νὰ κυμαίνεται, ἐφ' ὅσον δὲ τὸ πλοῖον προὔχωρει πρὸς τὸ ἀντικρὺ Σκύλαιον ἀκρωτήριο, τοσοῦτον ὁ ἄνεμος καθίστατο σφοδρότερος, καὶ τὰ κύματα παφλαζόντα μετὰ βίας ἐθραύοντο ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς πρῶρας τοῦ σκάφους ἀναδίδοντα ἄχνην ἀφροῦ.

Μόλις τὰ ὄρη τῆς Ὑδρας ἐφαίνοντο ἔτι φαιὰ ὡς ἐκ τῆς ἀπαστάσεως, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καὶ ταῦτα ἐκρύβησαν ὅπισθεν τῶν ὕψηλῶν βράχων τῆς πελοποννησιακῆς ἀκτῆς τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ Σκύλαιον ἀκρωτήριο ὅθεν ἄρχεται ἡ Τροϊζήν. Ἡ παραλία ἐντεῦθεν κατεχομένη ὑπὸ συνεχῶν καταφύτων λόφων ἀποτελεῖ καλλιθέατον εὐθεῖαν γραμμὴν, καθ' ἣν αἱ χλωραὶ βοσκαί, τὰ ἀγροκήπια, αἱ ἄμπελοι οἱ λειμῶνες ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ζωηρᾷ βλαστῇ κατέθειλγον τὸν ἀποκαμόντα ὀφθαλμὸν ἐκ τῆς ξηρότητος τῶν πρὸ μικροῦ παραπλευσθέντων νήσων. Σκοτεινὸν τι πράσινον χρῶμα πρὸς τὸ βάθος ἐπεκτείνετο τῶν κατωφερειῶν τῶν ὀρέων καὶ τῶν πεδίων, τῶν ὁποίων ἡ ἔκτασις οὐδὲν εἶχεν σταθερόν, τέλος πάντοτε προσαυξάνουσα ἐφ' ὅσον τὸ πλοῖον προὔχωρει· πλησιέστερον ἡ ἐπικαλύπτουσα ἐπιδένδρωσις ἐφαίνετο μάλλον ξανθὴ, ὑπὸ δὲ τὰς μεσημβρινὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας λαμπροτάτην προσελάμβανεν ἐπιχρύσωσιν. Τὸ πλοῖον δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀντικρύσῃ καὶ εἰς τὴν νῆσον Καλαυρίαν. Ὁ Πόρος πολλὰ χρόθεν τοῦ καταστρώματος ἠκούσθη, καὶ ἡ κοινὴ προσοχὴ ἐστράφη πρὸς τὴν μάλλον θάλλουσαν νῆσον μετὰ τῶν λοιπῶν. Καὶ αὕτη ξηρὸς ἀποτόμους βράχους παρέχει τὸ πρῶτον· αἱ ἄγριαι συκαὶ ὅμως καὶ ὁ ἀκανθώδης κάκτος ἀπ' αὐτῶν ἀναφυόμενοι καὶ κυρτούμενοι μέχρι θαλάσσης χαρίεσαν ἀπετέλουν ἄποψιν λούοντες εὐρέα φύλλα ἐπὶ τῶν θαλασσίων ὑδάτων.

Μικρὰ εἶνε ἡ θαλασσία ἐπιφάνεια ἡ χωρίζουσα τὴν νῆσον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου· διὰ τοῦτο ὁ διαπλέων ἐκεῖθεν δυσχε-